

ΕΝΑ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟΝ

Δὲν νομίζω πῶς εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀμερισηθῆσῃ τὴν ὑπαρξίν ἐνὸς πολὺ σοφικοῦ προσκλητηρίου τοῦ προσκλητηρίου τοῦ θανάτου.

Μέσα εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον τῶν ἀμερισητῶν διασκευάζονται καὶ ἐφαρμάτων ἡδονῶν, ὑπάρχει καὶ ἕνας, ὅστις ὄχι μόνον μᾶς παρακολοῦθεῖ εἰς κάθε μᾶς ὁρμή, ἀλλὰ πολλακίς παρακάθηται καὶ μαζί! μᾶς, καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ θάνατος.

Καὶ πῶς ὄχι; μὴπως ὀλίγα παραδείγματα ἔχομεν ἐπικυροῦντα τοῦς λόγους μᾶς; Τὴν ἀληθειάν τῶν λεγομένων μᾶς καθιστῶσιν ἀπροσιμάχτην τοιαῦτα γεγονότα, ἅτινα δὲν ἐπιτρέπουν εἰς οὐδένα νὰ διακινδυνεύσῃ αὐτὴν σοβαρῶς.

Πόσοι διασκευάζοντες μαζί μὲ τοὺς φίλους των δὲν εὐρέθησαν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ κέρωσιν αὐτοὺς νεκροὺς εἰς τὰς οἰκίας των; Ὁ θάνατος ἔρχεται καὶ μέσα εἰς τὴν πλησιμονὴν τῶν χορῶν καὶ τῶν διασκευάζσεων.

Κάτω ἀπὸ τοὺς γέλιους καὶ τὸν πανζουρλισμὸν τοῦ κόσμου πονήρωσ καὶ ζηλοτύπως ἐμπεριεὶ ὁ θάνατος. Κρῦπτεται ὡς ἔχιδνα κάτω ἀπὸ τὸ φύλλον τῆς σκιάδος αὐτῆς ζωῆς.

Πόσοι περιεπάτησαν μὲ τοὺς φίλους των καὶ αἰώνως εὐρέθησαν εἰς τὴν θλιβεράν θέσιν νὰ ἴδωσιν αὐτοὺς νὰ πίπτωσι κατὰ γῆς μετὰ πατάγου.

Εἶχεν ἔλθει τὸ προσκλητήριον τοῦ θανάτου.

Πόσοι ἐκάθησαν μὲ ἄλλους διὰ νὰ λάβωσι ἕνα ἀπλοῦν ρόφημα μὲ ὄλην τὴν διάθεσιν καὶ τὴν χαρὰν τὴν ὅποιαν προσδίδει αὐτῇ ἡ ζωὴ, καὶ ὅμως ἕνας ἐξ αὐτῶν ὄλων ἐπληγώοντο μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὰ θανατοφόρα τοῦ θανάτου βέλη.

Εἶνε ἀληθὲς πῶς ἐπάνω ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνθρώπων μία σπάθη διασταυροῦται πολὺ, πολὺ κοπερή, καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ σπάθη τοῦ θανάτου, ἡ ὅποια χωρὶς καὶ μὲ κόπον πολὺν, εἶνε ἐτοιμὴ ὄχι μόνον νὰ ἀφαιρήσῃ ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν μᾶς τοὺς φίλους μᾶς, ἀπὸ τὴν ἀγάλην μᾶς τοὺς προσελλεῖς μᾶς, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν. Καὶ πράγματι πόσες φορές δὲν εὐρισκόμεθα πρὸ συγταραχτικοῦ θεάματος; Μόλις ὀλίγα δῆματα ἀνοίγονται ἐξερχόμενοι τῆς οἰκίας μᾶς, καὶ ἴδου μία θλιβερὰ εἰδοποίησις.

Ἐνα κομμάτι χαρτί μὲ σχῆμα τετράπλευρον, καὶ μὲ πλασίον μαῦρον, διὰ νὰ δεικνύη τὸ πένθος καὶ τὴν ὀλτιψιν, ἔρχεται νὰ μᾶς διακόψῃ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ κόσμου, ἐνίοτε καὶ νὰ συγκλονίσῃ ἡμᾶς κυριολεκτικῶς.

Εἶνε τὸ προσκλητήριον τοῦ θανάτου.

Καὶ ἀφοῦ αὐτὸ ἀφαιρεῖ πρὸς στιγμὴν τὰ δημιουργήματα τῆς νοσηρᾶς πολλακίς φαντασίας μᾶς, ἐναποθέτει τὴν λύπην εἰς τὴν καρδίαν μᾶς, διὰ νὰ διανοιξῇ ἡμῶς μὲ τὸ ἄροτρον αὐτῆς, ἐκεῖ εἰς τὰ βάθη τῆς κατάλληλον αὐλακῆ καὶ ἐνσπέρη μᾶς εἰς αὐτὴν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ χαρτί αὐτὸ τὸ ὅποιον ὀνο-

μάζομεν προσκλητήριον τοῦ θανάτου εἶνε ἱκανὸν νὰ ὁμιλῇ πρὸς ἡμᾶς τότε, ὅσα ἀπὸ οὐδὲν στόμα σοφοῦ θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἀκούσθωμεν. Τὸ συνεδουλεύθημεν ὅμως ποτέ;

Εἶνε γραμμικὸν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ χαρτί φαρδιά πλατυὰ μὲ μεγάλα γράμματα τὸ ὀνοματεπώνυμον ἐνὸς ἀνθρώπου.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ πιθανὸν νὰ εἶνε συμπολίτου μᾶς γνωστοῦ μᾶς, ἢ καὶ συγγενοῦς μᾶς.

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ μᾶς συγκινεῖ καὶ μᾶς ἐκπλήσσει πολλακίς. Μᾶς ἀνακαλεῖ πάραυτα εἰς τὴν ἀληθινήν τάξιν, καὶ τὴν πραγματικὴν ἰδέαν τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου. Τὸ δεικνύει αὐτὸ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον σέβουμεν τὴν κεφαλὴν μᾶς καθ' ὃν χρόνον ἀπεμικρυνόμεθα ἀπὸ αὐτό, ἀφοῦ προηγουμένως τὸ ἀνεγνώσαμεν. Τὸ ὁμολογεῖ ἡ κοινὴ τὴν ὅποιαν ἀκίνομεν νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ στόματός μᾶς: «ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ» λέγομεν. Τὸ διακινδυνεύει τρυφῶς τὰ συναίσθηματά ἅτινα πλημμυροῦσι τὴν καρδίαν μᾶς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Καὶ τότε δὲν μικρυνοῦν τὰ λόγια αὐτά; Ἰσθὲς εἶνε οἱ ἱκανώτεροι ἱεροκήρυκες πρὸς ἐπιστροφήν καὶ ἐπαναφορὰν τῶν καρδιῶν ἐκείνων, αἵτινες ἀπεπλανήθησαν εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς αὐτῆς.

Ἐπειτα ἐξακολουθοῦμεν τὰ δῆματά μᾶς κάπως συνεσταλμένα, ἢ δὲ γαλήνη, ἥτις ἔρχεται ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν νὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὸ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐπικρατοῦν τρικυμιώδες πέλαγος, εἶνε ἱκανὴ νὰ δαμάσῃ καὶ νὰ χαλιναγωγήσῃ ὅλον τὸν σάλον ἐκείνον τῆς ψυχῆς μᾶς, τὸν ὅποιον πολλακίς ὁ κόσμος τῆς ἁμαρτίας ὅσον καὶ ἡμεῖς εἰ ἰδίον εἰργασίμεν μέσα εἰς αὐτήν.

Καὶ ἡ γαλήνη αὐτὴ εἶνε ἱκανὴ νὰ κυριαρχήσῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μᾶς τότεν χρόνον, ὅσον ἀκριβῶς ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ διατηρῶμεν εἰς τὴν μνήμην μᾶς ζωὴν τὴν ἐντύπωσιν τὴν προερχομένην ἐκ τῶν πρώτων συγχισημάτων, τὸ ὅποια ἐδημιούργησε τὸ πένθημον αὐτὸ χαρτί: **τὸ προσκλητήριον τοῦ θανάτου.**

Ἀναγνώστη ἐκράτησες ποτέ ζωηρῶς εἰς τὴν μνήμην σου τὰς ἐντυπώσεις αὐτὰς τοῦ θανάτου, καὶ εἰς τὴν καρδίαν σου διετήρησας τὰ ἀγία συναίσθηματα τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ, ἅτινα διεγείρει ἡ μνήμη αὐτοῦ;

Ἐσκέφθης καμμία φορὰ πῶς ὅτι πολὺ γρήγορα ἢ πολὺ ἀργὰ θὰ ἀναγραφῇ καὶ τὸ ἰδικόν σου ὄνομα, μέσα εἰς τὸ προσκλητήριον τοῦ θανάτου, καὶ ὅτι ὅπως σὺ ἀναγινώσκεις τὸν ἄλλον τὸ ὄνομα, μίαν ἡμέραν θὰ ἀναγινώσκωσιν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ τὸ ἰδικόν σου; Αὐτὸ τὸ ἐσκέφθης καμμίαν φορὰν; Ἀλλὰ καὶ ἐὰν τὸ ἐσκέφθης τὴν ἀπεφάσισες νὰ κάμῃς; ἢ καὶ εἰ ἔκαμες πρὸς περισσοτέραν προσαρμογήν τοῦ καθόλου βίου σου πρὸς τὸν ἀληθῆ προσερισμὸν σου;